

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3683/2025
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., власника бивше Трговинско – комисионе радње „ВВ“ ББ, чији је пуномоћник Снежана Ристић Рашанин, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5399/23 од 08.11.2024. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5399/23 од 08.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5399/23 од 08.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2608/20 од 26.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој на име накнаде штете на име трошкова превоза за период од септембра 2009. године до новембра 2010. године, исплати укупан износ од 33.540,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2014. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужени на накнаду штете на име трошкова превоза преко досуђеног износа до траженог износа од 68.880,00 динара за износ од још 35.340,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2014. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужени да тужилци на име разлике зараде исплати и то за 2009. годину за период од марта 2009. године до децембра 2009. године, појединачне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате, за 2010. годину, и то од јануара 2010. до новембра 2010. године, појединачне износе ближе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име

накнаде штете због незаконитог отказа исплати за децембар 2010. и за период од јануара 2011. године до маја 2011. године појединачне износе наведене у овом ставу изреке са законском азтезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 340.428,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5399/23 од 08.11.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права која је за последицу имала погрешно утврђено чињенично стање у односу на део тужбеног захтева који се односи на трошкове превоза, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Правноснажном пресудом делимично је усвојен а делимично одбијен тужбени захтев за накнаду штете на име трошкова превоза, на име разлике зараде и због незаконитог отказа, а о основаности тужбеног захтева одлучено је у складу са одредбама релевантог материјалног права – Закона о раду, при чему се наводима ревизије кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава чињенично стање, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије. Уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке у којима су судови другачије одлучивали у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, због чега нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.04.2012. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 114.387,79 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић